

(NE)VESELÝ ŽIVOT PANI NEVESELÉ

„Žádné poklonkování, buďte sví.“

Jitka Neveselá, rozená Hřebačková, se narodila 13. prosince 1955 v nemocnici U Milosrdných bratří v Brně. Do svých čtyř let vyrůstala u své milující babičky v Brně. Její biologický otec se s maminkou rozvedl ještě před jejím narozením. Když Jitce byli tři roky maminka se podruhé vdala. Díky tomu se ve svých čtyřech letech přestěhovala do Horákova. Pro rodiče byla, jak sama říká “svatební dar”. S rodiči měla složitý vztah. Na dětství nevzpomíná příliš ráda.

Paní Neveselá moc školu nemusela. Ve svých sedmi letech nastoupila v Horákově do dvojtřídky. Na druhou třídu přestoupila do Brna na Jánskou. Zde se poprvé seznámila s knihovnou, kterou si zamilovala. V páté třídě chodila do Horákova. Na měšťanku nastoupila do Tvarožné. Základní povinnou školní docházku ukončila v roce 1970. Ve studiu pokračovala ve Znojmě na Odborném učilišti spojů, kde bydlela na internátu. Ve volných chvílích společně se spolubydlícími vytvářely rukodělné výrobky. Učnice se zaučovaly prakticky i na poště. Výuční list získala v roce 1972.

Po vážném úrazu, kdy ji nešťastnou náhodou přejel v Horákově autojeřáb a strávila měsíc v nemocnici, si však stále zachovala smysl pro humor, i když poté nemohla vykonávat určitá povolání.

V roce 1972 se poprvé setkala s panem Neveselým. S tím v roce 1977 uzavřela manželství. Mají spolu dvě děti dceru Lenku, která se narodila v roce 1980, a syna Miroslava narozeného v roce 1990. V harmonickém manželství spolu žijí v Horákově dodnes.

Když v roce 1985 emigrovala její švagrová spolu s rodinou, dostala se Jitka a její příbuzní pod drobnohled komunistického režimu. Jak paní Neveselá s oblibou říká: „Je to pryč. Přežili jsme to.“

Po vážném úrazu začala pracovat na Okresní správě spojů Brno-venkov. Následně pracovala jako fakturantka v cementárně Mokrá. O tři roky později byla přeřazena na pozici účetní, kde působila dalších 9 let, než bylo účetní oddělení přesunuto do Berouna. Paní Neveselá tak zůstala rok nezaměstnaná. Následně pracovala jako účetní ve Šmeralových závodech. Tato práce ji však příliš nenaplnňovala.

Když Obecní úřad Mokrá-Horákov v roce 2003 vyhlásil výběrové řízení na místo vedoucí knihovny v Mokré, přihlásila se a díky patnáctiletému dobrovolnému půjčování knih v knihovně v Horákově tuto pozici získala a práci si opravdu zamilovala. Od roku 2005 začala paní Neveselá s digitalizací knihovny a v roce 2006 knihovnu přestěhovala do nových prostor bývalé uhelné kotelny, kterou obec zrekonstruovala. Vedla také kurzy pro seniory na téma digitalizace knihovny a pro děti knihovnický kroužek.

V roce 2008 dostala paní Neveselá cenu Jihomoravská knihovna roku a Knihovna roku za digitalizaci knihovny a dobrý přístup ke čtenářům a v roce 2009 cenu v celostátní soutěži Kamarádka knihovna, což považuje za jeden ze svých největších úspěchů. V roce 2016 u příležitosti odchodu do důchodu jí byl udělen titul Velkomoravský knihovník.

Paní Neveselá dodnes tvoří rukodělné výrobky. Ráda peče a pracuje na zahrádce. Neustále miluje čtení a svého manžela. Jak sama říká: „Manžel vede“. Vždy se těší na setkání se svojí rodinou. Za svůj život navštívila několik států a procestovala Česko. Je členkou a kronikářkou ženského pěveckého sboru Cantare, se kterým společně jezdí na koncerty, soustředění a další akce. Paní Neveselá si i nadále užívá život, jak jen to jde, raduje se z pěkných chvil a váží si všeho dobrého, co ji kdy potkalo.

“Knihovny by mezi sebou neměly soutěžit, ale měly by si pomáhat.”